

Arrest

nr. 219 995 van 18 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 12 september 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 augustus 2018 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster wordt op 31 augustus 2018, onder een bijlage 13septies, bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Op 26 september 2018 verwerpt de Raad, bij arrest met nr. 210 020, het beroep gericht tegen de beslissing tot vaststelling van de grens van 12 september 2018. Op 30 november 2018 stelt de Raad, bij arrest met nr. 213 290, de afstand vast van het geding gericht tegen de beslissing tot vaststelling van de grens van 12 september 2018.

Op 31 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam : E(...)

voornaam : D(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : <AANVULLEN - LIEUNAISSANCE>

nationaliteit : Mongolië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 31/08/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of; ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Er een bestaat een risico op onderduiken: 1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert. Betrokkene werd samen met haar man B(...) B(...) opgepakt. Hij zou haar geslagen hebben zodat zij naar het ziekenhuis moest. Betrokkene verklaart echter aan de politie dat zij toch wenst samen te blijven met haar man en hem vergeeft. Zij zijn beiden illegaal en dienen samen het land te verlaten. Zij kunnen dit samen doen indien zij dat wensen. Ze worden samen opgesloten in het gesloten centrum te Steenokkerzeel, in aparte vleugels zodat ze wel contact kunnen hebben maar wanneer er moeilijkheden zijn, kunnen zij ook gescheiden worden. Er is geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM vast te stellen. Betrokkene zou in België regelmatig bij haar schoonzus verblijven. Een schoonzus behoort echter niet tot het kerngezin dat onder bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen. Het opleggen van een inreisverbod doet aan bovenstaande geen afbreuk.

Twee jaar Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar: Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. in een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Het middel luidt als volgt:

"2.1.1. Met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod 1. Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw.: « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ». Dat in casu verweerder het inreisverbod enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat voor het vertrek geen enkele termijn is toegestaan en verzoekster niet heeft meegewerkt met de overheden. Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand en het familieleven van verzoekster in België conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit inreisverbod. Verzoekster lijdt immers aan leverhepatitis (cf. stuk 3). Dat het inreisverbod geen verdere motivering geeft waarom het absoluut noodzakelijk is dat aan verzoekster

een inreisverbod wordt opgelegd. Dat geen enkele motivering wordt gegeven waarom het in concreto absoluut noodzakelijk is om een inreisverbod op te leggen, noch rekening wordt gehouden met haar gezondheidstoestand en haar familieleven in België. Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw. 2. Dat de bestreden beslissing als motivering voor de afgifte van een inreisverbod stelt dat verzoekster een risico vormt op onderduiken en dat verzoekster zich niet heeft aangemeld bij de gemeente of levert geen bewijs dat zij op hotel logeert. Dat, overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹. Dat de noodzaak voor het afleveren van het inreisverbod dan ook op een stereotype wijze gemotiveerd werd, nu nergens in de beslissing verwezen wordt naar het concrete dossier van verzoekster, met name haar gezondheidstoestand en haar familieleven in België. Dat "vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn"². Dat in casu de motivering voor de afgifte van het inreisverbod met een stereotype, geijkte en eenvoudige formulering werd gemotiveerd en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De vaststelling dat verzoekster een risico vormt op onderduiken kan geenszins als een afdoende motivering beschouwd worden. De vaststelling van verweerder dat verzoekster zich niet heeft aangemeld bij de gemeente of geen bewijs levert dat zij op hotel logeert kan al evenmin als een afdoende motivering beschouwd worden.

2.1.2. Met betrekking tot de duur van het inreisverbod 1. Dat, overeenkomstig artikel 74/11 §1, eerste en tweede lid Vw., een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar. Dat het inreisverbod dus een termijn kan inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier. Verweerder beschikt dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van een termijn van 2 jaar. Dat in casu een inreisverbod voor 2 jaar aan verzoekster wordt opgelegd met als motivatie dat verzoekster in België illegaal verblijft. Dat het inreisverbod dan ook niet op een afdoende manier motiveert waarom aan verzoekster een inreisverbod voor 2 jaar dient te worden opgelegd en hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur. Immers, conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° Vw., kan een inreisverbod van maximum drie jaar worden opgelegd 'indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan' en wordt, overeenkomstig het eerste lid, de duur van het inreisverbod vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook een termijn van 3 jaar moet worden opgelegd. Het letterlijk vermelden dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat verzoekster niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven, vormt geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar specifieke omstandigheden van het geval (RvV, 3 mei 2016, nr. 167.113). Bovendien werd evenmin aangetoond dat hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur. 2. Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd³. Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoekster samen met haar echtgenoot in België op bezoek was bij diens zus. Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt. Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen in het dossier van verzoekster eenvoudigweg worden genegeerd, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist

zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.(...)”

De opgeworpen schendingen dienen tevens te worden bekeken in het licht van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende stelt:

“§ 1.

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

(...)”

§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° (opgeheven)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

De verzoekende partij kan echter niet dienstig verwijzen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet nu in het in dit geval niet gaat om een beslissing tot verwijdering, zoals het vernoemde artikel stelt, maar op een de beslissing tot afgifte van een inreisverbod.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij uitgaat van een verkeerde lezing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Het voormelde artikel maakt, net zoals de verzoekende partij zelf trouwens, een onderscheid tussen het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan. In §1, eerste lid wordt gesteld dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden in elk geval. Betreffende het opleggen van het inreisverbod stelt het voormelde artikel dat dit kan in 2 gevallen, waarvan er in dit geval één van toepassing is, zijnde §1, 2de lid, 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

De verzoekende partij stelt in haar eerste middelonderdeel dat er bij het opleggen van het inreisverbod niet voldoende rekening is gehouden met de concrete omstandigheden. Zij kan hierin niet gevolgd worden nu het volstaat dat de gemachtigde verwijst naar de toepasselijke bepaling van de Vreemdelingenwet, in dit geval naar artikel 74/11, §1, 2e lid, 1°. De verzoekende partij gaat uit van een foute lezing aangaande het juridische onderscheid tussen het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan.

Waar de verzoekende partij stelt dat er niet afdoende is gemotiveerd omtrent het in de bestreden beslissing gestelde risico op onderduiken, het feit dat zij zich niet heeft aangemeld en het feit dat zij geen bewijs zou hebben geleverd dat zij op hotel heeft gelogeed, stelt de Raad dat de verzoekende partij zich beperkt tot het stellen dat deze motivering niet afdoende is, zonder uiteen te zetten waarom dit het geval zou zijn. Het louter niet eens zijn met de verwerende partij volstaat niet. Zij maakt niet aannemelijk met welke elementen er niet of niet voldoende rekening is gehouden. Waar de verzoekende partij verwijst naar haar medische toestand, meer bepaald dat zij aan leverhepatitis zou lijden, dient te worden gesteld dat hier reeds werd over geoordeeld door de Raad bij arrest nr. 210 020 van 26 september 2018, meer bepaald dat er werd vastgesteld dat er geen sprake was van enige vorm van hepatitis, waardoor zij dit argument niet nogmaals dienstig kan opwerpen.

Met betrekking tot het bepalen van de duur van het inreisverbod stelt de Raad vast dat de verzoekende partij uitgaat van een foutieve lezing van de bestreden beslissing. Zij stelt dat er geen rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden en dat er enkel wordt verwezen naar het geen gevolg hebben gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. De Raad verwijst vooreerst naar hetgeen hierboven is gesteld, namelijk dat de verzoekende partij het eerste en het tweede lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet door elkaar haalt. Betreffende de concrete situatie van de verzoekende partij kan in de bestreden beslissing het volgende worden gelezen:

"Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert. Betrokkene werd samen met haar man B(...) B(...) opgepakt. Hij zou haar geslagen hebben zodat zij naar het ziekenhuis moest. Betrokkene verklaart echter aan de politie dat zij toch wenst samen te blijven met haar man en hem vergeeft. Zij zijn beiden illegaal en dienen samen het land te verlaten. Zij kunnen dit samen doen indien zij dat wensen. Ze worden samen opgesloten in het gesloten centrum te Steenokkerzeel, in aparte vleugels zodat ze wel contact kunnen hebben maar wanneer er moeilijkheden zijn, kunnen zij ook gescheiden worden. Er is geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM vast te stellen. Betrokkene zou in België regelmatig bij haar schoonzus verblijven. Een schoonzus behoort echter niet tot het kerngezin dat onder bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen. Het opleggen van een inreisverbod doet aan bovenstaande geen afbreuk.

Twee jaar Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar: Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel"

De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat er geen rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden, gelet op bovenstaande motivering betreffende de situatie van betrokkene. Waar de verzoekende partij stelt dat er louter wordt verwezen naar het feit dat er geen enkele termijn is toegestaan voor het vrijwillig vertrek, kan worden gesteld dat deze bepaling betrekking heeft op het al dan niet opleggen van het inreisverbod, en niet op het bepalen van de duur ervan.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In het tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Het middel luidt als volgt:

“2.2. Tweede middel: schending van artikel 8 van het Europees Verdrag inzake de rechten van de mens
1. Dat verzoekster in België een familieleven heeft opgebouwd. Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM, sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is. 2. Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150). Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie. Verzoeksters schoonzus en haar kind wonen in België zodat aangenomen wordt dat verzoekster een familieleven in België heeft. 3. Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68). Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing. De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster en haar echtgenoot teweegbrengt. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM. Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM. 4. Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel. Staten beschikken immers

over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52). Vanyit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924). De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing voldoende rekening werd gehouden met het familieleven van verzoekster in België, waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924). Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden. Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekster (en hierdoor ook haar echtgenoot) erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.2.3. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De verzoekende partij stelt dat haar schoonzus en het kind van haar schoonzus in België wonen zodat er moet worden aangenomen dat er sprake is van een gezinsleven in België.

De vraag die zich stelt is of er sprake is van een onredelijke afweging tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

De verzoekende partij stelt dat *“uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.”*

In de bestreden beslissing wordt omtrent het gezinsleven van de verzoekende partij het volgende gesteld:

“Er is geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM vast te stellen. Betrokkene zou in België regelmatig bij haar schoonzus verblijven. Een schoonzus behoort echter niet tot het kerngezin dat onder bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen. Het opleggen van een inreisverbod doet aan bovenstaande geen afbreuk.”

De verwerende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat een meerderjarige schoonzus geen deel uitmaakt van het kerngezin in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij beperkt zich echter tot het louter wijzen op de relatie met haar schoonzus en slaagt er op deze manier niet in om aan te tonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan die anders zijn dan de gewone affectieve banden.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC